Олегові Солов’ю

вона – ріка, і це не перемелеться,
не перетреться, що вона – ріка:
під білі руці горнеться і стелиться,
і над овиддям горнім не зника,

над глинищем тривкої меланхолії,
над тугою, що млосна і туга, –
над берегом, що твориво спотворює
і твориво ж таки оберіга